

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Lucie Trejbalové v právní věci žalobkyně **D.J.**, bytem XX, zastoupené Ing. Ivo Machem, bytem Vykáňská č.1971/8, Praha 10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č.642/2a, za účasti osob zúčastněných na řízení: a) Jany Noskové, bytem Paseky nad Jizerou, Tavírna č. 42 a b) M.N., bytem XX, zastoupených JUDr. Miloslavem Noskem z Advokátní kanceláře, se sídlem Semily, Nádražní č.24, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. OD 1363/2010-2/280.9/Ca ze dne 27. října 2010,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OD 1363/2010-2/280.9/Ca ze dne 27. října 2010 s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Libereckého kraje svým ve výroku rozsudku označeným rozhodnutím ze dne 27.10.2010 rozhodl o odvolání D.J. proti rozhodnutí Obecního úřadu Paseky nad Jizerou čj. 150-26/2008/SSÚ ze dne 14.9.2010 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Předmětnými rozhodnutími bylo určeno, že pozemek ppč.1072/1 v k.ú. Paseky nad Jizerou, který je v majetku J.N. a M.N., nemá charakter veřejné účelové komunikace podle § 7 odst. 1) z.č.13/1997 Sb.

Žalobkyně D. J. ve své včas podané žalobě navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí krajského úřadu a vrácení věci k dalšímu řízení, a to z následujících důvodů. S odkazem na citovanou dikci rozsudku Nejvyššího soudu a Ústavního soudu (22 Cdo 2191/2002 II. ÚS 268/06) konstatuje mylný závěr žalovaného o neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace na daném pozemku, neboť cesta je užívána od nepaměti za situace, kdy není jiná alternativa přístupu k jejímu domu č.43 na ppč.1066/1. Za stavu, kdy je pozemek užíván jako veřejná cesta od nepaměti, pak není třeba doložení souhlasu vlastníka a vychází se z domněnky věnování k tomuto účelu. Prokazatelně jsou splněny dvě podmínky, a to nutná komunikační potřeba a absence úpravy soukromoprávním institutem, tj. např. věcným břemenem. Pokud existuje veřejná cesta od nepaměti a následně vzhledem ke změně okolností je cesta využívána jen omezeným okruhem osob, pak cesta neztrácí svůj charakter veřejné účelové komunikace, byť by na vlastníka pozemku směřovaly dotazy ze strany tohoto okruhu osob. Neexistenci veřejného užívání pozemku nelze vyvozovat, jak to činí žalovaný, jen z tvrzení některých osob, např. J., ale z kontextu všech důkazů. Navíc je vadou, že má být existence veřejné cesty prokázána, neboť plně postačí důvodnost předpokladu veřejného užívání a tato důvodnost ověřena je, a taková důvodnost předpokladu spočívá v prokázaném užívání pozemku od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby. Žalovaný vytrhl některé důkazy z jejich souhrnu, když navíc ani např. ze svědectví J. J. nevyplývají jakékoli podrobnosti o údajných dohodách. Následně hodnotí jak věrohodnost svědeckých výpovědí konkrétních svědků ale také relevanci jejich tvrzení pro posouzení merita věci. Celkově, po vyhodnocení provedeného dokazování, není spolehlivě ani prokázáno, že každá cesta pěšky i motorovým vozidlem musela být vždy předtím povolena N., přičemž je třeba upozornit na skutečnost, že zdvořilostní dotaz, myšlený např. jako upozornění na větší náklad, popř. kvůli uvolnění překážky z cesty, by nemohl mít v dané věci právní význam. Nepostačí jen přesvědčení vlastníka pozemku o dopravní cestě. V další části žaloby se žalobkyně zabývá odůvodněním svého návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby. O tomto návrhu bylo zdejším soudem rozhodnuto usnesením čj. 59 A 93/2010-48 ze dne 14.1.2011.

Žalovaný krajský úřad ve svém písemném vyjádření navrhuje žalobu zamítnout. Trvá na důvodech svého rozhodnutí ze dne 27.10.2010 i s poukazem na zákonná ustanovení, která cituje, a která předmětnou věc upravují a na provedené dokazování, na základě kterého bylo vyvráceno tvrzení žalobkyně, že přes pozemek Noskových vedla veřejná účelová komunikace od nepaměti ale i to, že vznikla v době nedávné.

Osoby zúčastněné na řízení J.N. a M.N., kteří řádně uplatnili svá práva ve smyslu § 34 z.č.150/2002 Sb., navrhuji žalobu zamítnout. Své důvody, rozvedené ve vyjádření ze dne 22.12.2010, soustřeďuji do následujících závěrů. Jak z důkazů vyplývá, nebylo zjištěno nic, co by žalobkyni opravňovalo k tvrzení, že i historicky vedla cesta k jejímu domu přes jejich pozemek. To vyplývá i z opakovaných ohledání. Chybí-li komunikace, pak nelze vykonávat její státní správu. Přitom existovala-li by cesta od nepaměti, pak by užívání zanechalo na pozemku stopy. Není naplněna ani zákonná podmínky užívání veřejné komunikace blíže neurčeným okruhem osob. Pokud ji to bylo povoleno, užila jejich pozemku jen ona sama a nikoli veřejnost. Není ale naplněn ani znak naléhavé komunikační potřeby neuspokojitelné jinak. Pozemek žalobkyně, na kterém stojí její dům, přímo sousedí s obecní cestou, a proto lze přístup k domu řešit tímto způsobem. Postačily by jen drobné terénní úpravy ke zvýšení komfortu, čemuž se ale žalobkyně vzpírá a místo toho zneužívá sousedské

úsluhy. Přístup od silnice k domu žalobkyně přes pozemek žalobkyně byl také i v minulosti využíván. Za daného stavu není povinností silničního úřadu opatřovat žalobkyni přístup k jejímu domu. Přitom žalobkyně může užít institutu věcného břemene v její prospěch, má-li zato, že nemá přístup k nemovitosti.

Soud podle § 75 z.č.150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl i s přihlédnutím k § 110 odst.4) s.ř.s. k následujícímu závěru.

Ve věci zdejší soud již rozhodoval, a to rozsudkem čj. 59 A 93/2010-74 ze dne 18.1.2012 tak, že žalobu D. J. proti citovanému rozhodnutí krajského úřadu zamítl.

Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 32/2012-42 ze dne 2.5.2012 a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení se závazným právním názorem (§ 110 odst.4 s.ř.s.).

Podle § 7 odst. 1) z.č.13/1997 Sb., s to i s přihlédnutím k § 19 odst. 1) téhož zákona, je účelová komunikace vedle dalších znaků, v zákoně uvedených, charakterizována tím, **že cesty je blíže nespecifikovaným okruhem osob (veřejností) užíváno trvale z naléhavé komunikační potřeby** (viz i rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn.: 22 Cdo 2191/2002 ze dne 7.10.2003). Je-li prokázáno, a nezbytnost věrohodně ověřit užívání cesty „od nepaměti“ z naléhavé komunikační potřeby je dána tím, že se jedná o vážný zásah do vlastnického práva (čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod), pak se jedná o veřejnou účelovou komunikaci podle § 7 odst. 1) z.č.13/1997 Sb.

Soud proto musel zkoumat, zda je spolehlivě prokázáno, zda pozemek ppč. 1072/1, který je nyní v majetku osob zúčastněných na řízení J. N. a M. N., a který považuje žalobkyně za jedinou možnou a od nepaměti existující přístupovou cestu k jejímu domu č. 43 (na parcele ppč.203/1 a 1066/1), je veřejnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1) z.č.13/1997 Sb., tj. zda parcela ppč.1072/1 je od nepaměti užívána v režimu tzv. obecného užívání (§ 19 cit. zákona), a to nejen jako spojnice od místní komunikace k domu č. 43 a dalším případným nemovitostem z nenahraditelné komunikační potřeby jak uživatelů (vlastníků) domu č.43, tak i blíže neurčitým okruhem jiných osob.

Především nebyl zjištěn, a ani žalobkyní deklarován, zájem „veřejnosti“ o pravidelné a nezbytné užívání zmíněného pozemku jako komunikační spojnice od obecní silnice. Z obsahu správního spisu, v to počítaje i řadu tvrzení žalobkyně, je ověřeno, že a) žalobkyně sleduje výhradně svůj komunikační zájem (či svých příbuzných a blízkých), b) neexistuje množina dalších osob, pro které by tvořil zmíněný pozemek nenahraditelnou komunikační spojnici. Neexistence takové veřejností užívané cesty vyplývá i z faktu, že tato cesta by končila na pozemku žalobkyně u jejího domu a nikam nepokračuje.

Žalobkyně D.J. poukazuje na užívání cesty přes ppč.1072/1 „od nepaměti“, neboť nenahraditelná komunikační potřeba byla a je dána nezbytnou dostupností k domu čp. 43 již po dlouhá léta už od předminulého století. Toto tvrzení D.J. ale stojí osamoceno a není podloženo žádnými relevantními důkazy, takové žalobkyně nepředložila ani v řízení před soudem na podporu svých žalobních námitek.

Z obsahu správního spisu, a možnost provedení dalších důkazů ze správního spisu a ani z tvrzení účastníků nevyplývala, vyplývá následující.

Především není prokázáno, že cesta přes pozemek ppč.1072/1 je jediným přístupem k domu č. 43 (o nutnosti přístupu k jinému domu, pozemku, zemědělské usedlosti, či provozovně pro potřeby veřejnosti se žalobkyně ani nezmiňuje). Prokázán je pravý opak. Dům stojí na pozemku ppč.XX, který a) je též ve vlastnictví žalobkyně a b) přímo sousedí s místní komunikací ppč.XX, ze které (na jiném místě) je i vstup na ppč.XX. Přístup k domu přes ppč.XX je sice méně komfortní, než přes ppč.XX, ale je běžně schůdný pro pěší, a byl i tak užíván jak např. tvrdí svědkyně J.Š., která jej jako poštovní doručovatelka běžně užívala, a která dosvědčila i to, a toto svědectví žalobkyně věrohodně nevyvrátila, že tuto cestu užíval i p. H., otec žalobkyně. V terénu (ppč.XX) jsou i stopy užívání takového užívání pozemku. Již samotné toto zjištění plně odůvodňuje závěr, že cesta přes ppč.XX není cestou, která by byla jako jediná vynucena nezbytnou komunikační potřebou přístupu k domu č.XX, když jiný přístup k domu je vyloučen. Tvrdí-li žalobkyně, že veřejná cesta existovala přes nynější parcelu ppč.XX již od devatenáctého století, pak je jen logické, že stopy takového užívání pěšími či povozy taženými zvířaty by byly zcela zřetelně na této parcele vidět (vyšlapaná, do terénu vrytá pěšina, koleje od povozů aj). To není otázkou akademickou, ale odkaz na logicky předpokládanou existenci viditelných stop působení fyzikálních zákonů. I místním šetřením je zjištěno, a z dalších důkazů opak opět nevyplývá, že stopy na parcele ppč.XX jsou zřetelně patrné, ale od aktivit N. na svém pozemku a dál nepokračují tak, jak by bylo možno reálně očekávat, pokud by pozemek ppč.XX byl běžně užíván veřejností od nepaměti. Soud nemusel čerpat jen z uvedeného zjištění a z nich učiněných skutkových závěrů. Jak již bylo uvedeno, v dané věci je touto jinou možností přístupu žalobkyně i dalších osob právě cesta přes pozemek ppč.XX, patřící žalobkyni a na kterém je i dům č. XX. Byl to především p. H., právní předchůdce žalobkyně, který nesporně místní situaci bezpečně znal, a který by cestu přes ppč.XX od obecní komunikace neužíval a volil by cestu pohodlnější, pokud by si byl vědom toho, že spojnice přes ppč.XX existuje jako cesta veřejná „od nepaměti“. Stejně by volila i svědkyně J. Š., která tam musela zacházet s poštou v období let 2002 až 2004. Tzn., že i chování především samotného p. H. plně svědčí pro závěr, že žádná veřejná cesta přes ppč. XX neexistovala „od nepaměti“, neboť pokud by byl přesvědčen o existenci cesty, pak by např. neměl ani důvod později parkovat svůj automobil zn. B. na jiných pozemcích, např. J., jak tvrdí J. či pí. Š., a nesporně by užil zřetelně komfortnější a výhodnější cestu až k domu č. XX přes ppč. XX. Je sice pravdou, že později i na této parcele parkoval, avšak po dohodě s N., jak tvrdí nejen N., ale i např. J.. Vážnost těchto svědectví se žalobkyně pokouší odvracet, ale nikoli důkazy ale jen spekulacemi. Soud ale nemůže nevzpomenout ani chování samotné žalobkyně D. J.. Pokud by byla přesvědčena o existenci veřejné účelové komunikace přes ppč., XX jak tvrdí, pak by postrádalo logiky její opakované jednání s N. o možnosti průjezdu (parkování) přes tuto parcelu. Jinak řečeno, zatímco tvrzení žalobkyně J. o existenci veřejné účelové komunikace přes ppč.1072/1 i přes dílčí svědectví její sestry či p. K. zůstává jen na úrovni pouhého tvrzení bez jakýchkoli věcných podkladů, postoj N. je podpořen nejen vzpomínanými důkazy, ale i chováním jak samotné D. J., tak i např. jejího otce p. H.. Je přitom zjevné, že by p. H. nesporně seznámil dceru s možnostmi legálního přístupu k domu č. XX po veřejné cestě, pokud by skutečně na ppč. XX veřejná cesta existovala od nepaměti. I sama obec uvádí, že přes parcelu ppč.XX neprobíhala od nepaměti žádná veřejná účelová

komunikace pro potřeby občanů obce, tedy nejen žalobkyně, a ani neprobíhá. Tj. nikoli pouhá zdvořilosti či upozornění na výjimečné vozidlo či náklad, ale regulerní žádost o sousedskou výpomoc bylo prokazatelně motivem dotazů vůči N.

Žalobkyně D.J., jak je již uvedeno, nepředložila jediný spolehlivý důkaz, kterým by byla potvrzena existence veřejné účelové komunikace přes ppč.1072/1. Její žalobní odkazy především na rozhodnutí soudů jsou jistě obecně správné, avšak nelze jimi nahradit důkazní nouzi, ve které se ocitla. Poukazuje-li např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 20/2003-64, pak smysl právních úvah zde uvedených žalobkyně nepostihuje v plné šíři. Opomíná totiž, co je v rozsudku též zdůrazněno, že nelze-li u cesty užívané od nepaměti (logicky) ověřit souhlas vlastníků, **pak se jedná o veřejnou cestu, byla-li jako veřejná (!) také od nepaměti užívána z naléhavé komunikační potřeby.** To ale musí být spolehlivě prokázáno. Cílem snažení a argumentace žalobkyně také navíc není ani „veřejný zájem“, tj. užívání pozemku blíže nespecifikovaným okruhem osob (§ 19 z.č.13/1997 Sb.), ale výhradně zájem soukromý, když sama i v žalobě namítá výhradně potřebu spojnice mezi obecní komunikací a jejím domem jen pro svou potřebu, a to i z pohledu užívání od nepaměti. Její snahou je, aby pozemku ppč.XX mohla užívat jen ona sama a její známí a příbuzní. To ale nelze řešit prostředky veřejnoprávními, ale soukromoprávními. Její další odkazy na svědectví jsou jen polemikou s hodnocením důkazů, jak je provedly již správní orgány, přičemž soud nezjistil, že by správní orgány ohledně podstaty věci při hodnocení důkazů překročily meze správního uvážení. Vytýká-li žalobkyně N., že si „obstarávali“ důkazy požádáním dalších osob, pak opomíná, že i sama konstatovala jiné osoby, např. J. K., Z. Ž., I. G., nesporně i svou sestru či p. K.. Je ovšem třeba zdůraznit, že i tyto osoby, z nichž některé byly vyslechnuty jako svědci, hovoří o současnosti, o možnostech příjezdu k domu č. XX, ale nikoli o poměrech na parcele ppč. XX „od nepaměti“.

Soud proto na otázku, zda je prokázáno bez odůvodněných pochybností, že po parcele ppč.XX existuje dopravní cesta ve smyslu § 2 odst. 1) z.č. 13/1997 Sb., která je užívána v režimu obecného užívání (§ 19 téhož zákona), musel odpovědět záporně. **Není spolehlivě zjištěno, že pozemek ppč.1072/1 (jeho část) je pozemkem, který byl a je jako jediná možná přístupová cesta od obecní komunikace k domu č. XX (či jinému objektu popř. pozemku) veřejně blíže neurčeným okruhem osob užíván z nenahraditelné komunikační potřeby „od nepaměti“.** Není-li existence veřejné účelové komunikace spolehlivě ověřena, pak jakákoli úvaha o nezbytnosti současného užívání ppč.1072/1 motorovými vozidly nečiní „automaticky“ z parcely (veřejnou) účelovou komunikaci podle § 7 odst. 1) z.č. 13/1997 Sb. Soud totiž musí poukázat na to, že jediným ústavně konformním důvodem omezení vlastnického práva **je i důkaz existence ničím nenahraditelné komunikační potřeby, tj. existují-li i jiné možnosti, pak aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát přednost těmto jiným možnostem.**

Soud konstatuje ve shodě s žalovaným, že není prokázána existence veřejné přístupové cesty k domu č. XX „od nepaměti“ přes parcelu ppč.XX z důvodu naléhavé komunikační potřeby veřejnosti.

Soud se musel dále zabývat tím, zda **v současné době**, tedy v souvislosti s rozvojem automobilizmu, došlo prokazatelně k tomu, že N. či jejich právní předchůdci projeví alespoň konkludentně souhlas s tím, aby bylo jejich pozemku ppč.XX užíváno jako cesty veřejné, a to

jak pro potřeby žalobkyně (a jiných uživatelů domu č. XX) tak i veřejnosti obecně. Dlužno jen připomenout, co již bylo výše řečeno, že potřeba „veřejnosti“ v podstatě neexistuje. Dále je třeba i zdůraznit, že také tento alespoň konkludentní souhlas musí být spolehlivě prokázán z důvodu, již výše vzpomínaného.

Jistě není sporu o tom, že pěšina, vedoucí od obecní komunikace přes parcelu ppč.XX k domu č. XX, je obtížněji sjízdná pro běžná motorová vozidla, pokud vůbec. Není také sporným, že cesta přes parcelu ppč.XX by v podstatě byla jen přístupovou cestou k domu č. XXs ohledem na osídlení v dané lokalitě, tudíž sloužila by výhradně pro potřeby uživatelů tohoto domu a jejich návštěv. Jak vyplynulo ze svědectví již vzpomínané J.Š., bylo-li nutno k tomuto domu z nějakého důvodu dojít pěšky, pak k tomu sloužila cesta přes ppč.1066/1. Ani samotná žalobkyně nezbytnost umožnění pěšího přístupu přes ppč.XX nevzpomíná, zdůrazňuje jen přístup motorovými vozidly. Soud proto, vycházející i z těchto zjištění, dospěl k dalšímu závěru.

Osoby zúčastněné na řízení J. N. a M.N. od počátku tvrdí, že ani oni a ani jejich právní předchůdci nedali žádný výslovný souhlas a ani mlčky nesouhlasili s tím, aby žalobkyně užívala jejich pozemku k přístupu na pozemek svůj. Pokud strpěli přejezd svého pozemku vozidly, pak po předchozím výslovném souhlasu. Zdůrazňují také možnost řešení věci v řízení občanskoprávním (§ 151c/ o.z.), což ale žalobkyně odmítá.

Soud se proto musel zabývat tím, zda existují přesvědčivé důkazy o generálním souhlasu (byť konkludentním) N. či jejich právních předchůdců s neomezeným užíváním jejich parcely ppč.XX jako veřejné účelové komunikace v současné době, či nikoli.

Jediným, kdo by alespoň zčásti potvrzoval verzi žalobkyně o „běžném“ užívání parcely jako přístupové cesty na pozemek žalobkyně a k domu č. 43 je svědek Z.K., ten ale vyvozuje své tvrzení z úvahy o nesjízdnosti přístupu přes ppč.XX, neví ale, jak přístup k domu č. XX řešil jeho předchozí vlastník. Dále je to jen svědkyně P.J., která tam občas jezdila a nikdo ji vjezdu autem nebránil. Oproti tomu stojí jak již zmíněné svědectví J. Š., a zejména pak J.J. a V.J., kteří jsou na rozdíl od Z. K. a P. J. starousedlíky a znají proto situaci podrobněji. Ti obývají poblíž stojící nemovitost od roku 1971, od roku 1999 stáleji. Zpočátku parkovali J. na jejich pozemku, po vykazání i na pozemku N. V tomto směru vypovídá V. J. v podstatě shodně s tvrzením N. (v podání z 9.9.2008), že rodina žalobkyně tehdy neužívala příjezdu přes pozemek ppč.XX, ale parkovala se svými auty na jiných parcelách (ppč. XX, XX, XX a XX), též poblíž obecní komunikace, ale příjezdem na ně nenarušují parcelu ppč.XX, jak vyplývá z katastrálního snímku z 19.8.1998. Toto tvrzení N., ve správním spise uvedený, žalobkyně zásadně nikdy nezpochybnila. Zatímco V.J. dále jen vyslovuje úvahu o souhlasu N., J.J. tvrdí, že přejezd přes pozemek N. a parkování bylo na základě předchozích souhlasů N., sám u takového jednání byl i dvakrát přítomen. Manželé J. také potvrzují, že průjezd přes ppč.XX parkování bylo komplikované i za předchozího vlastníka (spoluvlastníka) pozemku ppč.XX p. V., ale pak se vždy nějak dohodli. V podstatě ve shodě s nimi, oponující tvrzení žalobkyně, hovoří svědkyně J.Š.. Ta potvrzuje, že v době, kdy otec žalobkyně p. H. ještě auto neměl, chodil pěšky ke svému domu č.XX od nádraží po pěšině po své parcele (ppč.XX), poté parkoval automobil zn. B. i na pozemku J.. Jak řešila žalobkyně cestu auty přes pozemek N., o tom informována není. Zejména z těchto svědectví vyplývá: a) již za právního předchůdce N. docházelo k individuálním dohodám o vjezdu na parcelu ppč.XX, což zpochybňuje tvrzení žalobkyně, že cestu přes ppč.XX mohli užívat na základě

generálního souhlasu s užíváním cesty přes tento pozemek, b) skutečnost, že generální souhlas s veřejnou cestou přes parcelu ppč.XX neexistoval, neboť jinak by nemusela žalobkyně, její předchůdci jako p. H. a její známí, parkovat na cizích parcelách, např. na pozemku J. a na jiných a c) stejně též i v době pozdější žádala žalobkyně a to opakovaně Noskovi o povolení vjezdu auty na jejich pozemek, a to i pro příbuzné. Žalobkyně se tudíž nechovala tak, jak by odpovídalo existenci (i nově založené) veřejné účelové komunikace na základě výslovného či konkludentního souhlasu vlastníků ppč.XX N. či jejich právních předchůdců. Provedené důkazy existenci takového souhlasu zpochybňují. **Soud proto musel dospět k dalšímu závěru, že ani v době současné neprojeví vlastníci ppč.XX ani konkludentní souhlas se založením veřejné účelové komunikace na tomto pozemku, tzn., že parcela ppč. XX nenabyla ani v době současné charakteru veřejné účelové komunikace podle § 7 odst. 1) z.č. 13/1997 Sb.**

Žalobkyně neprokázala, ač povinnost tvrzení je spojena s povinností důkazní, že na parcele ppč. 1072/1 probíhala veřejná účelová komunikace podle § 7 odst. 1) z.č. 13/1997 Sb. od nepaměti, popř. že zde taková cesta byla v současné době založena. Soudu proto nezbylo, než se s napadeným správním rozhodnutím ztotožnit.

Přezkoumáním věci z podnětu podané žaloby soud nezjistil takových vad, které by mohly mít reálně vliv na správnost rozhodnutí o meritu věci, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto ji podle § 60 odst. 1) s.ř.s. náhrada nákladů řízení nepřisluší. Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 29. května 2013

Mgr. Karel Kostelecký
předseda senátu